

DEZVOLTAREA COMUNITARĂ RURALĂ A ZONEI METROPOLITANE BUCUREȘTI

DUMITRU CHIRIAC
MANUELA SOFIA STĂNCULESCU
CRISTINA HUMĂ

Zona metropolitană (periurbană) București, definită ca teritoriu „al cărui specific sau ale cărui activități principale sunt strâns legate de oraș”¹ este conturată spațial prin suprapunerea a trei arii de polarizare considerate esențiale, respectiv cea demografică, economică și de servicii². Pe această bază, se apreciază că arealul ce se află în sfera de influență a Capitalei are în componența actuală 6 orașe (Buftea – județul Ilfov; Oltenița, Fundulea, Budești – județul Călărași; Bolintin-Vale și Mihăilești – județul Giurgiu) și un număr de 88 de comune, repartizate astfel: 38 în județul Ilfov, care este cuprins integral în această zonă, 25 în județul Călărași, 18 în Giurgiu, 6 în Dâmbovița și una în Ialomița.

În această alcătuire teritorială, zona metropolitană București totaliza, în anul 1996, 571 817 locuitori, populația sa rurală deținând, prin cei 485 692 de locuitori, o pondere de circa 85%.

Cercetarea de față, care a făcut obiectul unui contract încheiat în 1998 între Centrul de Cercetare a Mediului și Efectuare a Studiilor de Impact al Universității din București și Institutul de Cercetare a Calității Vieții, încearcă să aducă o contribuție specifică la efortul de amenajare urbanistică a localităților rurale din cadrul zonei metropolitane a orașului București. În acest sens, s-a urmărit stabilirea nivelului de dezvoltare comunitară a populației rurale din cuprinsul spațiului metropolitan, ca o condiție esențială pentru îmbunătățirea calității vieții întregii populații.

ASPECTE METODOLOGICE

Pentru a analiza – în contextul mai larg al mediului rural la nivel național – situația comunelor amintite privind nivelul lor de dezvoltare, studiul a adoptat

---

¹ Ion Iordan, *Zona periurbană a Bucureștilor*, București, Editura Academiei Române, 1973, p.9.

² Ion Ianoș (coordonator), *Estimări asupra potențialului economic al Bucureștiului. Analiza potențialului economic al zonelor industriale* (manuscris), București, 1994.

metodologia elaborată în cadrul proiectului PNUD, **Combaterea sărăciei**³. Astfel, în vederea stabilirii nivelului de dezvoltare/sărăcie al comunelor au fost construiți doi indici sintetici: unul care indică existența unor structuri ce nu favorizează dezvoltarea comunei (factori de risc generatori de sărăcie comunitară), cel de-al doilea indicând existența sărăciei comunitare, prin valori înalte ale natalității și emigrației.

Tabelul nr. 1

Construcția indicilor de dezvoltare rurală

indicatori	indici parțiali	indici sintetici ai dezvoltării rurale
- rata de dependență demografică (1996) (populația 0-14 ani + populația de 60 de ani și peste)/ populația 15-59 ani		indice-cauză (scor factorial)
- suprafața locuibilă pe locuință (1996) - număr abonamente telefonice la 1000 de locuitori - ponderea populației din cel mai mare sat în totalul populației din comună	infrastructură (scor factorial)	
- stoc de educație (1992) - ponderea populației ocupate în agricultură (1992) - număr de salariați la întreprinderile din comună la 1000 de locuitori (1996)	capital uman (scor factorial)	indice-efect (scor factorial)
- rata natalității (1994-1996) - rata emigrării din comună (1994-1996) - rata plecărilor temporare, prin schimbarea rezidenței (1996)	fenomene demografice (scor factorial)	

La nivelul zonei metropolitane studiate, precum și la nivelul întregului mediu rural românesc, cei patru indici parțiali sunt puternic corelați. Deficitul de capital uman comunitar este asociat cu o slabă dezvoltare a infrastructurii, cu o rată de dependență demografică înaltă și valori ridicate ale emigrației și natalității.

Capitalul uman are o dublă semnificație. Pe de o parte, el arată resursele de educație și calificare profesională existente în comună, deci potențialul acesteia de dezvoltare. Un stoc de educație scăzut la nivelul comunității înseamnă un număr mare de adulți cu un nivel de instruire și calificare scăzute. Cum nivelul de instruire este corelat cu nivelul veniturilor, rezultă că în comuna respectivă o parte importantă a locuitorilor sunt săraci, cu atât mai mult cu cât în mediul rural nivelul de instruire redus este asociat și cu vârstă înaintată și ocuparea în agricultură. Pe de altă parte, atât ponderea celor ocupați în agricultură cât și numărul salariaților la 1000 de locuitori sunt indicatori relevanți nu numai pentru starea materială a gospodăriilor, ci și pentru dezvoltarea economică a comunității. Cu cât ponderea salariaților este mai mare, cu atât comuna este mai dezvoltată și are mai multe

³ Metodologia este publicată în volumul *Sărăcia în România 1995-1998* (M. Stănculescu, editor), Vol. I *Coordonate ale sărăciei. Dimensiuni și factori*, cap. III Sărăcia comunitară în România (M. Stănculescu, I. Berevoescu, S. Lăzăroiu coordonator), București, 1999.

gospodării bogate. Din această perspectivă, deficitul de capital uman este o cauză a sărăciei comunitare. Pe de o altă parte, datele empirice arată că în comunele sărace numărul de medici este semnificativ mai mic, școlile sunt mai mici și mai prost dotate, iar cadrele didactice în multe cazuri sunt necalificate. Se ajunge astfel la un cerc vicios – deficitul de capital uman se autoreproduce. Deci, relația *deficit de capital uman – sărăcie* este bidirecțională, deficitul de capital uman fiind și efect al sărăciei, nu numai cauză a acesteia.

Infrastructura poate fi, de asemenea, privită ca efect și cauză a sărăciei comunitare. În general, mediul rural românesc este caracterizat de o infrastructură slab dezvoltată. În acest context, dacă nivelul de dezvoltare al infrastructurii este sub medie, înseamnă că situația de sărăcie este deja prezentă. Situația este agravată în cazul în care gradul de concentrare demografică al comunei este mic, ceea ce înseamnă că puține persoane au acces la infrastructura existentă. Pe de altă parte, deficitul de infrastructură este un factor defavorizant dezvoltării. În plus, dacă este dublat de o concentrare demografică scăzută, probabilitatea de recuperare a deficitului este mică, datorită costurilor pe care le-ar presupune. În acest mod, deficitul de infrastructură se autoreproduce și devine cauză a sărăciei comunitare.

Natalitatea și migrația sunt fenomene demografice relevante atât pentru structura populației cât și pentru sărăcia comunitară. Rata emigrației și rata natalității sunt mai mari pentru comunele cu nivel economic scăzut⁴, deci ele pot reprezenta măsuri comportamentale ale unei situații de sărăcie comunitară deja existente.

Luând în considerare toate aceste aspecte, prin intersectarea celor doi indici (indice-cauză și indice-efect), după ce aceștia au fost împărțiți în prealabil pe decile, au fost identificate cinci tipuri de comune: 1. dezvoltate și 2. cu potențial maxim de dezvoltare, în care nici cauzele și nici efectele sărăciei nu sunt prezente; 3. cu nivel mediu de dezvoltare; 4. cu risc maxim de sărăcie și 5. sărace, în care atât efectele cât și cauzele sărăciei comunitare sunt deja prezente. La nivelul întregii țări, autorii studiului PNUD au identificat 137 de comune sărace, 227 cu risc maxim de sărăcie, 206 cu potențial maxim de dezvoltare, 203 comune dezvoltate, 1 910 comune fiind cu nivel mediu de dezvoltare.

Prin adoptarea acestei metodologii, cele 88 de comune ale zonei metropolitane București se distribuie sub aspectul dezvoltării/sărăciei comunitare astfel:

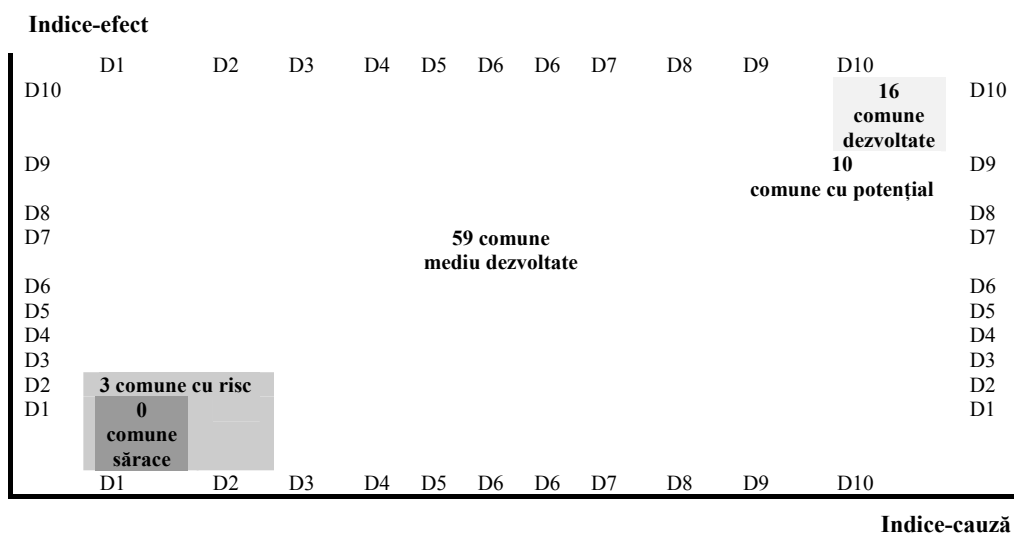
- 16 comune dezvoltate, situate în zona de influență imediată a Capitalei;
- 10 comune cu potențial de dezvoltare, de asemenea în aria de influență imediată a Capitalei sau în continuarea acesteia;
- 59 de comune cu nivel mediu de dezvoltare, în arealul de largă influență a Bucureștiului;

---

⁴ D. Sandu, *Rural community poverty in Romania*, București, World Bank, 1998.

- 3 comune cu risc maxim de sărăcie, aflate la periferia zonei metropolitane (Figura 1).

Figura nr. 1

Comparând zona metropolitană cu mediul rural românesc, cu privire la distribuția comunelor funcție de nivelul lor de dezvoltare/sărăcie comunitară, se observă cu claritate faptul că zona metropolitană este o zonă dezvoltată în context național.

Tabelul nr. 2

Zona	Ponderea comunelor				
	sărace	cu risc de sărăcie	mediu dezvoltate	cu potențial maxim	dezvoltate
În zona metropolitană (100%)	0%	3,4%	67%	11,4%	18,2%
În mediu rural național (100%)	5%	8,4%	71,6%	7,5%	7,5%

PARTICULARITĂȚI ALE DEZVOLTĂRII COMUNITARE RURALE A ZONEI METROPOLITANE BUCUREȘTI

Metodologia de identificare a zonelor rurale cu diferite grade de dezvoltare comunitară scoate în evidență faptul că arealul de așezări ce formează teritoriul metropolitan București se încadrează, în ansamblul său, în categoria zonelor relativ dezvoltate ale României.

Nivelul mai ridicat al calității vieții populației așezărilor rurale din cuprinsul acestei zone se datorează, în mod incontestabil, puternicei influențe pe care Capitala o are, asemenea oricărui oraș, asupra teritoriului limitrof. Este vorba în primul rând de atracția forței de muncă, știut fiind faptul că puternica industrializare a acestui oraș, precum și dezvoltarea altor activități economice și de servicii au avut efectul unui magnet, generând un mare aflux de populație, în mare parte navetiști, ceea ce a însemnat accesul la venituri salariale stabile și mai consistente, precum și la pensii⁵. În al doilea rând, cererea mereu crescândă de produse agro-alimentare de către industrie și de către cei peste 2 milioane de bucureșteni a însemnat pentru populația rurală realizarea de venituri mai mari printr-o mai bună valorificare a unor produse specifice zonei metropolitane, cum ar fi legumele și zarzavaturile, fructele sau produsele lactate. În fine, în al treilea rând, influența Capitalei se manifestă asupra zonei sale înconjurătoare și prin serviciile economice, sociale și culturale de care beneficiază în mod implicit și populația rurală.

Așa cum s-a arătat, rețeaua celor 88 de comune din cuprinsul zonei metropolitane București se structurează, sub aspectul nivelului de dezvoltare comunitară, în patru categorii distincte, și anume: comune dezvoltate, comune cu potențial de dezvoltare, comune cu nivel mediu de dezvoltare, comune cu risc maxim de sărăcie (figura 1).

Această ierarhizare reflectă modul în care Capitala își pune amprenta asupra calității vieții populației așezărilor rurale din aria sa de influență.

1. Comune dezvoltate

Pe baza indicatorilor de operare utilizați a fost pus în evidență un număr de 16 localități rurale (comune) dezvoltate, care totalizau, în anul 1996, 151 240 de locuitori, respectiv 31,3% din totalul populației rurale a zonei metropolitane București.

Rețeaua de așezări din categoria celor 16 comune dezvoltate (18,2% din total) cuprinde un număr de 32 de sate și prezintă o serie de particularități în ceea ce privește poziția geografică, mărimea, evoluția numărului de locuitori, structura populației și funcțiile economice, fapt care le diferențiază în ansamblul zonei metropolitane.

- Astfel, exceptând localitatea Bolintin-Deal, celelalte 15 comune dezvoltate se poziționează în jurul Bucureștiului asemenea unui inel concentric, fiind practic „lipite” de oraș. Unele dintre ele (Voluntari, Dobroești, Pantelimon, Popești-Leordeni sau Chiajna) sunt situate chiar în interiorul liniei de centură a Capitalei și funcționează ca veritabile cartiere bucureștene.

---

⁵ Maria Fulea, *Coordonate economice și socio-demografice ale satului românesc în tranziție*, București, Editura Academiei Române, 1996.

De altfel, distanța medie a acestor comune față de București este apreciată la circa 14 km, ele aflându-se în arealul de influență imediată a metropolei.

- În cadrul relației oraș – zonă metropolitană, o importanță deosebită o prezintă căile de comunicație. Ca urmare, cele mai multe comune din această grupă își datorează nivelul de dezvoltare comunitară atât poziției lor în imediata apropiere a Capitalei, cât și legăturilor deosebit de facile pe care le au cu Bucureștiul prin intermediul unor artere rutiere sau feroviare (Anexă, tabelul 3).

- Din punct de vedere administrativ, cu excepția comunei Bolintin-Deal care se află în subordinea județului Giurgiu, celelalte 15 localități dezvoltate aparțin județului Ilfov.

- Sub aspectul numărului de locuitori, toate comunele din această categorie de dezvoltare comunitară sunt foarte mari. Astfel, în 1996, numărul mediu de locuitori pe comună era de 9 452, față de 3 776 cât era media pe țară. În anul respectiv, doar două comune (Cornetu și Mogoșoaia) aveau cu puțin sub 5 000 de locuitori, nouă comune aveau între 5 001 și 10 000 de locuitori, patru (Pantelimon, Popești-Leordeni, Chitila și Otopeni) între 10 001 și 15 000 de locuitori, iar o comună (Voluntari) depășea 27 000 de locuitori, fiind de altfel și cea mai mare așezare rurală din România (Anexă, tabelul 3).

- O altă caracteristică a comunelor dezvoltate din zona metropolitană București este aceea că au, în general, un număr mic de sate componente, ceea ce le conferă, teoretic, posibilitatea unei mai bune administrări. Dacă la nivelul României, o comună are în medie 4,7 sate, pentru comunele de care ne ocupăm această medie este de doar 2 sate. Astfel, cele mai multe dintre ele, respectiv 12, sunt formate din 1-2 sate, 3 comune au în compunere 3 - 4 sate și numai o singură comună (Măgurele) are 5 sate.

Evoluția numerică a populației. Dezvoltarea economico-socială a Bucureștiului, cât și a unor comune limitrofe, a avut consecință directă asupra dinamicii populației așezărilor rurale cuprinse în această categorie de localități. Astfel, în perioada 1966-1996, populația localităților rurale dezvoltate a înregistrat cea mai mare creștere în cuprinsul zonei metropolitane, de la 108 845 de locuitori în 1966, la 151 240 de locuitori în 1996, respectiv cu 38,9%, evoluția populației prezentând două etape distincte, și anume: 1966-1992 și 1992-1996.

- **Etapa 1966-1992** se caracterizează printr-o creștere record a numărului de locuitori, de la 108 845 în 1966, la 158 637 în 1992, adică cu peste 45%, fapt explicat prin dezvoltarea activităților industriale atât în capitală, cât și în zona sa limitrofă. Această evoluție spectaculoasă a populației trebuie văzută însă și prin prisma legislației referitoare la caracterul „închis” al Bucureștiului, care a făcut ca zona de influență imediată a orașului să se comporte ca o arie de „acumulare” a resurselor umane⁶. Ca urmare, asupra tuturor comunelor din arealul de influență

⁶ Maria Fulea, *Coordonate economice și socio-demografice ale satului românesc în tranziție*, București, Editura Academiei Române, 1996.

imediată s-a exercitat o adevărată „presiune” umană, fapt ce explică, o dată în plus, creșterea populației lor.

Cele mai mari creșteri demografice le-au înregistrat, în această etapă, comunele cu importante unități economice și cu poziție în imediata apropiere a Bucureștiului, cum ar fi Popești-Leordeni (+61,6%), Balotești (+62,9%), Jilava (+77,3%), Bragadiru (+85,9%) sau Voluntari (+92,0%), această ultimă localitate, cu 27 945 de locuitori în 1992, ajungând să fie cea mai mare așezare rurală din România.

• **Etapa 1992-1996** marchează pentru așezările din zona de influență imediată a Capitalei o diminuare cu 4,7% a populației în ansamblul lor, respectiv de la 158 637 locuitori în 1992, la 151 240 de locuitori în 1996. Acest regres demografic se datorează atât liberalizării, după 1990, a procesului de stabilire a populației în marile orașe, cât și restructurării și reorganizării unităților economice în concordanță cu principiile economiei de piață. Prin această scădere a numărului de locuitori, cele mai multe așezări dezvoltate din zona metropolitană s-au aliniat la tendința demografică generală a satelor românești. Ca urmare, în această etapă, sporul absolut de circa 50 000 de locuitori, realizat între 1966 și 1992, s-a erodat cu 4,7%. Chiar dacă această scădere nu este foarte mare, totuși ea se regăsește la 10 din cele 16 comune dezvoltate. Mai mult, unele dintre acestea au înregistrat o reducere destul de semnificativă a numărului de locuitori, cum ar fi Jilava cu 30,5%, Măgurele cu 11,4%, Brănești sau Popești-Leordeni cu 9,2 și, respectiv, 7,1%, fiind puternic influențate de situația economică conjuncturală atât de la nivelul Capitalei, cât și de la nivel local. Doar câteva comune prezintă o oarecare creștere a populației (Otopeni cu 5,8%, Bragadiru cu 2,4% sau Mogoșoaia cu 1,5%), în timp ce altele, practic, stagnează (Chitila +0,9%, Bolintin-Deal +0,8%, Cornetu +0,5%).

Structura populației pe grupe mari de vârstă (tânără 0-19 ani, adultă 20-59 de ani și vârstnică, peste 60 de ani) este un indicator demografic important, care permite stabilirea particularităților specifice de vârstă la nivelul celor patru grupe de localități existente în cuprinsul ariei metropolitane București.

• Astfel, pentru localitățile dezvoltate, datele ultimului recensământ din anul 1992 arată predominarea populației adulte, care reprezintă 54,6% din numărul total al locuitorilor acestei categorii de așezări, fiind superioară mediei rurale pe țară (48,6%). Acest lucru pune în evidență faptul că influența Bucureștiului s-a exercitat, în principal, asupra populației apte de muncă.

La nivelul comunelor din această grupă de dezvoltare comunitară, ponderea populației adulte era cuprinsă între 49,7% (Brănești) și 62,7% (Jilava) în totalul populației. Cele mai mari valori, superioare mediei pe grupă, le-au înregistrat localitățile Otopeni (56,4%), Popești-Leordeni (56,3%), Măgurele (56,2%) și Dobroești (55,6%).

• Populația tânără (0-19 ani), cu o medie de 30,7% în ansamblul comunelor dezvoltate, a depășit ușor, în 1992, media rurală la nivel național (29,3%), având

valori cuprinse între 26,5% (Dobroești) și 33,5% (Balotești). Cele mai mari ponderi ale populației tinere s-au înregistrat în 8 din cele 16 comune, remarcându-se în acest sens Brănești (30,9%), Pantelimon (31,5%), Mogoșoaia (32,0%), Voluntari (32,2%), Popești-Leordeni (32,4%), Chitila (32,6%), Bragadiru (33,1%) și Balotești (33,5%).

- Cât privește grupa de vârstă înaintată (peste 60 de ani), aceasta înscria la ultimul recensământ o pondere de 14,7%, mult inferioară mediei rurale pe țară (22,1%), ceea ce conduce la aprecierea că așezările dezvoltate din cuprinsul zonei metropolitane nu au o populație îmbătrânită. Astfel, sub media grupei localităților dezvoltate se situau: Jilava (9,8%), Popești-Leordeni (11,3%), Chitila și Bragadiru (13,6%), Balotești (14,1%), Voluntari (14,2%), Popești-Leordeni, Pantelimon și Otopeni (14,3%), Mogoșoaia (14,4%).

Structura populației active pe sectoare de activitate – primar (agricultură), secundar (industrie și construcții) și terțiar (servicii) – analizată în 1992 comparativ cu 1966, pune în evidență transformările survenite în plan demografic ca urmare a schimbărilor economice din această perioadă.

Astfel, în 1992, structura populației active arată preponderența celor ocupați în sectorul secundar (58,7%), urmat de cel terțiar (33,7%) și primar (7,6%), spre deosebire de 1966, când ordinea era următoarea: sectorul secundar (43,1%), sectorul primar (33,2%) și sectorul terțiar (23,7%).

- Populația ocupată în sectorul secundar (industrie și construcții) a sporit, între 1966 și 1992, de la 25 015 la 42 812 persoane, ceea ce a determinat creșterea ponderii acestor ramuri în ansamblul populației active a localităților dezvoltate de la 43,1 la 58,7%.

Cele mai mari ponderi ale populației active din sectorul secundar s-au înregistrat, în 1992, în comunele Popești-Leordeni (67,0%), Jilava (64,5%), Pantelimon (64,1%), Bragadiru (63,1%), Chiajna (62,3%), Dobroești (62,0%), Chitila (61,5%), Brănești (60,9%) și Bolintin-Vale (60,5%). Faptul se explică prin înființarea de unități industriale în cadrul unora dintre aceste localități sau prin atragerea populației în întreprinderile bucureștene.

- Paralel cu creșterea populației din industrie și construcții s-a realizat și o creștere a populației active din sectorul servicii, care, de la 13 803 persoane în 1966 (23,7%), a ajuns, în 1992, la 24 534 de persoane, adică la 33,7% din totalul populației active. Se remarcă faptul că 10 dintre cele 16 comune au ponderi superioare față de media grupei localităților dezvoltate, remarcându-se în mod deosebit Mogoșoaia (40,6%), Măgurele (40,2%), Balotești (39,0%), Otopeni și Voluntari (38,0%).

- Față de evoluția populației active din aceste două sectoare de activitate, populația ocupată în sectorul primar (în principal în agricultură) s-a redus în perioada analizată în mod semnificativ, ajungând de la 19 314 persoane (33,2%) în 1966, la 5 531 de persoane (7,6%) în 1992. Comunele cu cele mai mici ponderi ale

populației active ocupate în activități agricole erau, la ultimul recensământ, Dobroești (1,8%), Chiajna (1,9%), Chitila (2,3%), Pantelimon (4,2%), Voluntari (4,9%) și Jilava (5,9%). Dintre comunele cu un procent mai mare de populație agricolă se pot menționa: Cornetu (21,6%), Afumați (17,3%), Măgurele (14,6%), Mogoșoaia (13,4%) etc.

Funcțiile economice. În raport cu condițiile naturale și de resurse, cu prezența unor unități industriale, dar mai ales cu puternica influență a Bucureștiului asupra economiei și populației lor, comunele din categoria localităților dezvoltate se încadrează în totalitate, sub aspectul structurii populației active conform ultimului recensământ (1992) *în tipul de așezări rurale cu funcții industriale, de servicii și agricole*⁷.

În cadrul acestui tip funcțional de așezări, populația ocupată în industrie este predominantă, fiind cuprinsă între 45,2% (Măgurele) și 67,0% (Popești-Leordeni). Alături de activitățile industriale s-au dezvoltat și cele de servicii, care absorb populația activă în proporție de 24,6% (Popești-Leordeni) până la 40,6% (Mogoșoaia). Față de aceste două mari sectoare de activitate, agricultura se înscrie cu valori cuprinse între 1,8% (Dobroești) și 21,6% (Cornetu).

Relațiile strânse pe care această categorie de așezări le are cu Capitala sunt ilustrate nu numai de structura populației active, ci și de cea a structurii terenului și producției agricole. Astfel, în totalul zonei metropolitane, localitățile dezvoltate dețineau, în 1996, 19,8% din producția de legume, 10,8% din producția de cartofi, 23,1% din producția de fructe, precum și 19,1% din producția de lapte.

Se poate spune că, prin specificul său periurban, agricultura a contribuit alături de industrie și servicii, la actualul nivel de dezvoltare comunitară al celor 16 comune cuprinse în această grupă⁸.

2. Comune cu potențial de dezvoltare

Această categorie de așezări cuprinde 10 comune, care, în anul 1996, grupau un număr de 59 769 de locuitori, respectiv 12,4% din totalul populației rurale a zonei metropolitane București.

Rețeaua așezărilor din grupa localităților rurale cu potențial de dezvoltare (11,4% din totalul comunelor) este formată din comunități care se situează, sub aspectul poziției în teritoriu, atât în cadrul zonei de influență imediată a Capitalei sau în prelungirea acesteia, completând inelul așezărilor rurale dezvoltate (cazul comunelor Glina, Berceni, Ciorogârla, Dragomirești-Vale și 1 Decembrie), cât și în apropierea acesteia (Crevedia, Periș, Roata de Jos). Fac excepție comunele Curcani și Ulmeni din sud-estul zonei metropolitane, al căror nivel de dezvoltare trebuie pus în legătură și cu dubla influență exercitată de orașele București și Oltenița.

⁷ Grigore Posea, Ioana Ștefănescu, *Municipiul București cu Sectorul agricol Ilfov*, București, Editura Academiei Române, 1984.

⁸ Ion Iordan, *Zona periurbană a Bucureștilor*, București, Editura Academiei Române, 1973.

- Cele 10 comune cu potențial de dezvoltare cuprind un număr de 25 de sate și se află, față de Capitală, la distanțe cuprinse între 15 km (Berceni, Dragomirești-Vale) și 69 km (Ulmeni).

- Legătura cu Bucureștiul se realizează, pentru cele mai multe dintre ele (în număr de 6), prin intermediul drumurilor județene, doar 4 fiind traversate de drumuri naționale (Crevedia, Curcani, 1 Decembrie și Ulmeni). De prezența căii ferate beneficiază numai comunele Periș, Ciorogârla, Glina și Curcani.

- Din punct de vedere administrativ, comunele cu potențial de dezvoltare sunt subordonate la mai multe județe, și anume: șase la Ilfov (Berceni, Ciorogârla, 1 Decembrie, Dragomirești-Vale, Glina și Periș), două la Călărași (Curcani și Ulmeni) și câte una la Giurgiu (Roata de Jos) și respectiv Dâmbovița (Crevedia).

- După numărul de locuitori, comunele din această grupă de dezvoltate comunitară, ca și cele din grupa precedentă, sunt foarte mari. Astfel, în 1996, numărul mediu de locuitori pe comună era de 5 977, față de 3 776 cât era media pe țară, înregistrându-se trei comune cu populație cuprinsă între 3 900 și 5 000 de locuitori și șapte comune ce aveau între 5 001 și 9 000 de locuitori. În anul menționat, cele mai mari comune erau 1 Decembrie și Roata de Jos, cu 8 519 și, respectiv, 8 306 locuitori.

- Localitățile cu potențial de dezvoltare, asemenea localităților dezvoltate, prezintă un număr mic de sate componente. Astfel, față de media pe țară, de 4,7 sate/comună, comunele din această grupă de așezări înregistrează o medie de 2,5 sate. Jumătate din numărul lor au între unul și două sate, patru au în componere între 3 și 4 sate și doar una (Crevedia) are 5 sate.

Evoluția numerică a populației localităților cu potențial de dezvoltare a înregistrat, în perioada 1966-1996, o creștere de doar 7,8%, în ansamblul lor, respectiv de la 55 458 de locuitori în 1966 la 59 769 de locuitori în 1996, datorită puterii mai scăzute de atracție demografică determinată de poziția față de Capitală și de nivelul de dezvoltare demografică.

În cadrul grupei, doar șase dintre cele zece comune au realizat, în perioada menționată, o creștere de populație, și anume: Ciorogârla (+6,2%), Crevedia (+5,8%), Curcani (+3,6%), 1 Decembrie (+29,9%), Glina (+49,0%) și Roata de Jos (+1,2%). Restul de patru comune au avut o diminuare a numărului de locuitori, după cum urmează: Berceni (-8,3%), Dragomirești-Vale (-2,4%), Periș (-1,5%) și Ulmeni (-0,5%).

Analiza evoluției numărului de locuitori din cadrul acestei grupe de comune, pe etape (1966-1992 și 1992-1996) scoate în evidență principalele particularități ale dinamicii sale.

- **Etapa 1966-1992** se caracterizează printr-o creștere generală a populației grupei cu 8,9% (de la 55 458 de locuitori în 1966, la 60 406 locuitori în 1992). Această creștere s-a înregistrat în opt dintre cele zece comune și a avut valori cuprinse între 1,0 și 52,5%. Cele mai mari creșteri ale numărului de locuitori le-au

avut Glina (+52,5%), 1 Decembrie (+23,2%), Crevedia (+12,8%) și Ciorogârla (+9,5%), în strânsă legătură cu apropierea lor de București și cu înființarea și dezvoltarea unor unități economice. La polul opus s-au situat comunele Ulmeni și Berceni, al căror număr de locuitori a scăzut cu 1,1 și, respectiv, 3,8%.

• **Etapa 1992-1996** marchează, în ansamblul grupei, o diminuare a populației cu 1,1%, adică de la 60 406 locuitori (în 1992) la 59 769 de locuitori (în 1996).

Structura populației pe grupe mari de vârstă (tânără 0-19 ani, adultă 20-59 de ani și vârstnică, peste 60 de ani), analizată pe baza datelor ultimului recensământ din anul 1992, relevă faptul că și la nivelul așezărilor cu potențial de dezvoltare predomină populația adultă.

Aceasta reprezintă 52,7% din totalul populației, fiind superioară mediei rurale pe țară (48,6%). În același timp, ponderea populației adulte din cadrul așezărilor cu potențial de dezvoltare este ceva mai mică decât a așezărilor dezvoltate (54,6%).

La nivelul celor zece comune, populația adultă (20-59 de ani) are variații mici ale ponderii sale, fiind cuprinsă între 50,2% (Ciorogârla și Ulmeni) și 57,2% (Roata de Jos).

Populația tânără (0-19 ani), cu o pondere de 28,5% în ansamblul comunelor cu potențial de dezvoltare, se situează sub media rurală pe țară (29,3%), fiind cuprinsă între 22,1% (Berceni) și 32,9% (Glina). În afară de Glina, cu ponderi ale populației tinere de peste 30% se mai înscriu doar Ciorogârla (31,6%) și Ulmeni (30,3%).

Populația în vârstă (60 de ani și peste) are la nivelul acestei categorii de comune o valoare medie de 18,8%, media rurală pe țară fiind de 22,1%. Se poate aprecia că, asemenea comunelor dezvoltate, așezările cu potențial de dezvoltare nu au o populație îmbătrânită, singura comună ce depășește media pe țară a persoanelor în vârstă fiind Berceni (25,1%).

Structura populației active pe sectoare de activitate – primar (agricultură), secundar (industrie și construcții) și terțiar (servicii) – a fost analizată, ca și în cazul localităților dezvoltate, comparând datele din 1992 cu cele din 1966.

Astfel, dacă în 1966 populația activă era ocupată preponderent în sectorul primar (62,9%), urmat de sectorul secundar (25,9%) și de cel terțiar (11,2%), în 1992 situația se schimbă radical. Primul loc revine sectorului secundar (51,2%), urmat de sectorul terțiar (27,2%) și apoi de cel primar (21,6%).

După cum s-a văzut, această evoluție a structurii populației active în perioada 1966-1992 este valabilă și în cazul grupului de localități dezvoltate, cu mențiunea că pentru așezările respective ponderea celor ocupați în industrie-construcții și servicii este mai mare, iar a celor din agricultură, mult mai mică.

Funcțiile economice. Localitățile rurale cu potențial de dezvoltare se încadrează, în raport cu structura populației active din 1992, în trei tipuri funcționale, și anume: tipul de așezări rurale industriale, de servicii și agricole,

tipul de aşezări rurale industriale, agricole şi de servicii, tipul de aşezări rurale agricole, industriale şi de servicii.

Tipul de aşezări rurale cu funcţii industriale, de servicii şi agricole înglobează şapte comune (Berceni, Ciorogârla, Curcani, Dragomireşti-Vale, Glina, Periş, Roata de Jos), populaţia ocupată în industrie fiind predominantă, adică între 46,8% (Periş) şi 72,5% (Glina). Acest tip funcţional este caracteristic, după cum s-a văzut, şi localităţilor dezvoltate, localităţi situate în sfera de influenţă imediată a Bucureştiului.

Tipul de aşezări cu funcţii industriale, agricole şi de servicii cuprinde două comune – Crevedia şi 1 Decembrie – unde, alături de populaţia încadrată în industrie, care este majoritară, lucrează şi o importantă populaţie agricolă, ce deţine 32,5 şi, respectiv, 38,1% din populaţia activă.

Tipul de aşezări cu funcţii agricole, industriale şi de servicii este reprezentat de o singură comună, şi anume Ulmeni. Populaţia agricolă din această comună reprezintă 43,6% din totalul populaţiei active, fiind urmată de cea din industrie 40,7% şi din servicii 16,7%.

În ceea ce priveşte agricultura cu specific periurban din localităţile cu potenţial de dezvoltare trebuie arătat că aceasta deţinea suprafeţe destul de importante şi contribuia, în 1996, în ansamblul zonei periurbane Bucureşti, cu producţii de 7,0% la legume, de 10,0% la cartofi, de 9,2% la fructe şi de 15,1% la lapte de vacă/bivolită.

3. Comune cu nivel mediu de dezvoltare

Această categorie de dezvoltare comunitară însuma, în anul 1996, cea mai numeroasă populaţie, şi anume, 266 426 de locuitori, respectiv 54,9% din totalul populaţiei rurale a zonei metropolitane Bucureşti.

Reţeaua aşezărilor ce formează grupa localităţilor cu nivel mediu de dezvoltare cuprinde un număr de 59 de comune (67,0%) şi corespunde, în cadrul zonei metropolitane, ariei de largă influenţă pe care o are Capitala asupra teritoriului înconjurător.

- Cele 59 de comune care alcătuiesc această arie au în componenţa lor un număr de 209 sate (dintr-un total de 278) şi sunt situate, faţă de Capitală, la distanţe cuprinse între 16 km (Cernica şi Domneşti) şi 91 km (Mânăstirea) (tabelul 5).

- În raport cu poziţia lor faţă de căile de comunicaţie şi, deci, a legăturilor pe care le au cu Bucureştiul se constată că, în marea lor majoritate – 43 – sunt situate pe drumuri judeţene, 16 pe drumuri de interes european sau naţional, iar 12 beneficiază şi de legături feroviare.

- Situaţia apartenenţei administrative a celor 59 de comune cu nivel mediu de dezvoltare este următoarea: 16 la judeţul Ilfov, 21 la Călăraşi, 16 la Giurgiu, 5 la Dâmboviţa şi una la Ialomiţa.

- După numărul de locuitori, cele mai multe comune din această grupă sunt mari şi foarte mari şi doar trei dintre ele (Nicolae Bălcescu, Frâsinet şi

Belciugatele), ce au sub 2 000 de locuitori, sunt mici. În 1996, numărul mediu de locuitori pe comună era de 4 515, față de 3 776 cât era media pe țară. În anul respectiv, comunele mari (cu o populație de 2 001-5 000 de locuitori) erau în număr de 35, iar cele foarte mari (5 001-10 000 de locuitori) în număr de 21. Între comunele foarte mari, 3 aveau peste 8 000 de locuitori (Cernica – 8 148 locuitori, Chirnoși – 8 216 locuitori și Florești-Stoenești – 8 611 locuitori), iar una, peste 9 000 (Hotarele – 9 220 de locuitori).

• În ceea ce privește numărul de sate componente, trebuie specificat faptul că localitățile cu nivel mediu de dezvoltare depășesc comunele din cele două grupe analizate anterior, având, în medie, 3,5 sate/comună (media pe țară fiind de 4,7 sate/comună). În cadrul grupei, situația se prezintă astfel: 19 comune au 1-2 sate, 23 au 3-4 sate, 12 au 5-6 sate, iar 5 (Ileana, Sărulești, Tămădău Mare, Ulmeni și Vânătorii Mici) au între 7 și 9 sate.

Evoluția numerică a populației localităților cu nivel mediu de dezvoltare este deosebită de cea a primelor două grupe de dezvoltare comunitară. Astfel, în perioada 1966-1992, întreaga grupă de localități cu nivel mediu de dezvoltare a înregistrat o scădere a populației, de la 311 127 de locuitori în 1966, la 266 426 de locuitori în 1992, adică cu 14,4%. Această scădere s-a datorat valorilor negative atât ale sporului natural, cât, mai ales, ale sporului migrator, comunele respective fiind importante furnizoare de forță de muncă în cadrul zonei metropolitane. Din cele 59 de comune componente, doar 9 au înregistrat, în această perioadă, creșteri de populație, care au fost cuprinse între 2,2% (Snagov) și 28,8% (Florești-Stoenești).

Prezentăm, în continuare, principalele caracteristici ale acestei dinamici pe etape, și anume:

• **Etapa 1966-1992** a înregistrat o scădere a populației, la nivelul grupei, de 10,4%, respectiv de la 311 127 de locuitori (în 1966), la 266 426 de locuitori (în 1992). Din totalul de 59 de comune, 33 au cunoscut o diminuare a populației cu valori cuprinse, în cifre relative, între 0,05% (Găneasa) și 18,2% (Hotarele), iar alte 15 au avut o scădere drastică, care a mers de la 20,9 (Mănăstirea) până la 51,6% (Frăsinet). Numai 11 comune au avut creșteri de populație, cuprinse între 1,6% (Ogrezeni) și 34,5% (Florești-Stoenești).

• **Etapa 1992-1996** se caracterizează prin continuarea procesului de scădere a populației, care la nivelul întregii grupe de localități a fost de 4,4%. Astfel, de la 278 726 de locuitori în 1992, populația a ajuns la 266 426 de locuitori în 1996.

În cadrul grupei, reducerea a fost consemnată la 57 dintre cele 59 de comune și a fost cuprinsă între 0,5% (Corbeanca și Șoldanu) și 11,8% (Sărulești). Singurele comune care au avut, în această etapă, un mic spor de populație au fost Ulmeni (1,9%) și Snagov (2,6%).

Structura populației pe grupe mari de vârstă (tânără 0-19 ani, adultă 20-59 de ani și vârstnică, peste 60 de ani) arată, conform datelor recensământului

din 1992, ponderea predominantă a adulților, care reprezintă 49,7% din numărul total al locuitorilor acestei categorii de așezări, valoare apropiată de media rurală pe țară (48,6%).

La nivel de comune, ponderea populației adulte (20-59 de ani) era cuprinsă între 43,2% la Sărulești și 57,0% la Joița, un număr de 21 de localități situându-se peste valoarea medie a categoriei.

Populația tânără (0-19 ani), cu o medie de 27,7% în ansamblul așezărilor cu nivel mediu de dezvoltare, era sub media rurală pe țară (29,3%), ceea ce indică pentru viitor o rezervă de forță de muncă în continuă diminuare. Populația din această grupă de vârstă deținea ponderi cuprinse între 19,1% (Greaca) și 37,8 (Niculești), numărul localităților ce depășeau media grupei fiind doar de 15.

În ceea ce privește populația de vârstă înaintată (peste 60 de ani), aceasta înscrisă, în 1992, o pondere de 22,6%, ceea ce o situa puțin peste media rurală pe țară (22,1%). La nivelul comunelor, ponderea populației de peste 60 de ani oscila între 13,5% (Niculești) și 31,7% (Frăsinet), cele mai multe localități (39) deținând ponderi ale acestei categorii de vârstă peste media grupei.

Structura populației active pe sectoare de activitate – primar (agricultură), secundar (industrie și construcții) și terțiar (servicii) – este analizată, ca și la cele două grupe de localități precedente, comparându-se datele din 1992 cu cele din 1966.

Astfel, la nivelul întregii populații active din 1992, în comunele cu nivel mediu de dezvoltare, populația ocupată în *sectorul primar* (agricultură) deținea încă o pondere însemnată, situându-se pe primul loc cu 37,1%. Numărul celor în agricultură a scăzut însă semnificativ între ultimele două recensăminte, respectiv de la 146 996 de persoane (77,9%) în 1966, la 42 446 de persoane (37,1%) în 1992, în strânsă legătură cu dezvoltarea celorlalte două sectoare de activitate, atât în București cât și în unele localități limitrofe acestuia.

Cea mai mică pondere a populației agricole, în 1992, a fost de 6,7% (Clinceni), iar cea mai mare de 83,4% (Colibași), 28 de comune înregistrând valori ale acestei populații peste media grupei.

Funcțiile economice, determinate în raport cu structura populației active de la recensământul din 1992, indică pentru comunele cu nivel mediu de dezvoltare următoarele tipuri funcționale:

a. *Tipul de așezări cu funcție industrială, de servicii și agricole* ce cuprinde un număr de 18 comune, situate la distanțe relativ mici de București. În cadrul acestui tip funcțional de așezări, industria este predominantă și cuprinde între 35,0% (Niculești) și 63,8% (Clinceni) din populația activă.

b. *Tipul de așezări cu funcție industrială, agricolă și de servicii* este specific pentru 7 comune, industria deținând între 37,0% (Tărtășești) și 59,0% (Frumușani) din totalul populației ocupate.

c. *Tipul de așezări cu funcție agricolă, industrială și de servicii* are în componență un număr de 15 comune, populația ocupată în agricultură fiind predominantă într-o proporție cuprinsă între 46,4% (Grădinari) și 64,8% (Petrăchioaia).

d. *Tipul de așezări cu funcție agricolă, de servicii și industrială*, căruia îi corespund 14 comune, a căror populație agricolă deține între 36,5% (Gruiu) și 83,4% (Colibași) din populația activă.

e. *Tipul de așezări cu funcție de servicii, industrială și agricolă*, cu 4 comune, în cadrul cărora populația din servicii are ponderi ce variază între 36,9% (Găneasa) și 71,4% (Frăsinet).

f. *Tipul de așezări cu funcție de servicii, agricolă și industrială* ce cuprinde o singură comună – Nicolae Bălcescu, a cărei populație ocupată în servicii reprezintă 40,4% din totalul populației active.

4. Comune cu risc maxim de sărăcie

În cadrul zonei metropolitane București au fost puse în evidență, pe baza indicatorilor utilizați, trei comune al căror nivel de dezvoltare comunitară le plasează în categoria localităților cu risc maxim de sărăcie, și anume: Nuci, Sohatu și Gurbănești (Anexă, tabelul 3).

- Localitățile cu risc maxim de sărăcie totalizau, în 1996, un număr de 8 257 de locuitori, ceea ce reprezintă doar 1,7% din populația rurală a zonei metropolitane.

- Sub aspectul amplasării în cadrul acestei zone, cele trei comune sunt situate în aria de largă influență a Capitalei, ocupând poziții periferice, respectiv în partea de nord-est – comuna Nuci și în partea estică – comunele Sohatu și Gurbănești.

- Distanțele care le despart de București sunt de 43 km pentru Nuci și de 36, respectiv 63 km pentru Sohatu și Gurbănești, toate trei fiind străbătute de drumuri județene (Anexă, tabelul 4).

- Grupa comunelor cu risc maxim de sărăcie, după nivelul dezvoltării comunitare cuprinde un număr de 12 sate, ceea ce înseamnă, în medie, 4 sate/comună, valoare ușor inferioară mediei pe țară (4,7 sate/comună). Cele mai multe sate le au comunele Gurbănești și Nuci, fiecare cu câte 5 sate componente, iar cele mai puține, comuna Sohatu, cu doar două.

- Cu un număr mediu de 2 752 de locuitori/comună, în 1996, localitățile cu risc maxim de sărăcie se situau toate sub media pe țară (3 776 de locuitori/comună), fiind din acest punct de vedere comune mici.

- Sub aspect administrativ, localitățile analizate se subordonează județelor Ilfov (comuna Nuci) și Călărași (comunele Gurbănești și Sohatu).

Evoluția numerică a populației. În perioada 1966-1992, grupa comunelor cu risc maxim de sărăcie a înregistrat cea mai drastică scădere a numărului de locuitori în cuprinsul zonei metropolitane. Astfel, de la 15 911 locuitori în 1966 s-a ajuns la 8 257 de locuitori în 1992, ceea ce corespunde unei reduceri a populației

cu 48,1%. Față de această medie a grupei, localitatea Gurbănești a cunoscut o reducere de 63,5%, Nuci de 44,3%, iar Sohatsu de 40,6%.

Pe etape se consemnează următoarea situație:

- **În etapa 1966-1992**, grupa comunelor cu risc maxim de sărăcie își micșorează numărul de locuitori cu 43,1%, adică de la 15 911 locuitori în 1966 la 9 053 de locuitori în 1992. Pe comune, cea mai mare scădere a înregistrat-o tot localitatea Gurbănești (59,0%), urmată de Nuci (39,0%) și de Sohatsu (35,5%).

- **Etapa 1992-1996** reeditează situația anterioară, cu precizarea că scăderea populației la nivelul grupei a fost doar de 8,8%, comuna Gurbănești cunoscând din nou cea mai puternică scădere, de 11,0%, fiind urmată de Nuci cu 8,7% și de Sohatsu cu 7,9%.

Structura populației pe grupe mari de vârstă (tânără 0-19 ani, adultă 20-59 de ani și vârstnică, peste 60 de ani) la nivelul ultimului recensământ din 1992 pune în evidență ponderea predominantă a adulților, al căror procent de 44,1% a fost însă sub media rurală pe țară (48,6%). Pe comune, adulții reprezentau, din totalul populației, 42,3% la Nuci, 44,7% la Gurbănești și 45,5% la Sohatsu.

Pe locul următor se situa populația vârstnică (peste 60 de ani), care, cu 35,5% din totalul populației (față de 22,1% – media rurală a României), relevă o puternică îmbătrânire a locuitorilor din cele trei comune. Situația cea mai grea era în localitatea Nuci, unde populația vârstnică deținea 37,4%.

De altfel, starea de vârstă a locuitorilor acestei grupe de comune este pusă în evidență și de indicii de îmbătrânire a populației, a cărui valoare medie de 251,2% se situează mult peste media rurală a țării de 105,6%. În 1992, pe comune, acest indice se prezenta astfel: 236,3% la Sohatsu, 242,5% la Gurbănești și 273,5% la Nuci.

Cât privește populația tânără (0-19 ani), aceasta reprezenta, în 1992, doar 20,4% din total, fiind inferioară mediei rurale pe țară (29,3%), ceea ce arată o rezervă redusă de forță de muncă.

Structura populației pe sectoare de activitate – primar (agricultură), secundar (industrie și construcții) și terțiar (servicii) – arăta în 1992, ca și în 1966, că este predominantă populația ocupată în agricultură.

Astfel, la ultimul recensământ, sectorul primar deținea, la nivelul grupei de localități cu risc maxim de sărăcie, 72,8% din totalul populației active, prezentând diferențe procentuale destul de mici între cele trei comune (69,9% la Sohatsu, 74,3% la Gurbănești și 75,0% la Nuci).

Tot în 1992, sectorul terțiar deținea 14,1% din populația ocupată a grupei, cu valori de 11,9% la Nuci, de 13,6% la Sohatsu și de 19,8% la Gurbănești.

În ceea ce privește sectorul secundar, acesta, cu o valoare medie pe grupă de 13,1%, era destul de slab reprezentat în comuna Gurbănești (5,9%) și prezenta valori modeste la Nuci (13,1%) și Sohatsu (17,5%).

Funcțiile economice. Grupa comunelor cu risc maxim de sărăcie se încadrează, după structura populației active, în tipul de așezări cu funcții agricole, cu cele două subtipuri:

- agricole, industriale și de servicii – Nuci și Sohatu;
- agricole, de servicii și industriale – Gurbănești.

CONCLUZII

Zona metropolitană (periurbană) București, definită ca teritoriu al cărui specific și ale cărui activități economice sunt strâns legate de marele oraș, cuprinde un spațiu care include, în momentul de față, un număr de 88 de comune, cu o populație, la nivelul anului 1996, de 485 692 de locuitori.

Metodologia de identificare a zonelor rurale cu diferite grade de dezvoltare comunitară scoate în evidență faptul că arealul comunelor ce formează acest teritoriu se încadrează, în ansamblul său, în categoria zonelor relativ dezvoltate ale României, prezentând următoarea structură:

a. **comune dezvoltate**, în număr de 16, cu o populație de 151 240 de locuitori (31,3% din populația rurală a zonei metropolitane), care se află în aria de influență directă a Capitalei, formând un inel aproape continuu în jurul acesteia;

b. **comune cu potențial de dezvoltare**, în număr de 10, cu 59 769 de locuitori (12,4%), situată, de asemenea, în cadrul zonei de influență directă a Bucureștiului, completând sau dublând, în cele mai multe cazuri, inelul format de așezările dezvoltate;

c. **comune cu nivel mediu de dezvoltare**, în număr de 59, cu 266 426 de locuitori (54,9%), ce se încadrează în aria de largă influență a Capitalei, care ajunge, în partea de sud, până la Dunăre;

d. **comune cu risc maxim de sărăcie**, în număr de 3, cu o populație de 8 257 de locuitori (1,7%), ce ocupă o poziție periferică, în nord-estul și estul zonei metropolitane.

Această ierarhizare reflectă modul în care influența Bucureștiului își pune amprenta asupra gradului de dezvoltare al așezărilor din cuprinsul ariei sale periurbane și poate constitui un important demers pentru inițierea de măsuri în plan socioeconomic care să conducă la îmbunătățirea calității vieții la nivelul întregii populații.

Anexă

Tabelul nr.3

**ZONA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI - IERARHIZAREA
LOCALITĂȚILOR DUPĂ NIVELUL DEZVOLTĂRII COMUNITARE (1996)**

COMUNA	INDICATORI CAUZĂ		INDICATORI EFECT	
	Dependența demografică * %	Infrastructura** %	Capital uman *** %	Fenomene demografice**** %
LOCALITĂȚI DEZVOLTATE (DECILA 10)				
1. AFUMAȚI	62,8	11,15	11,8	-1,09
2. BALOTEȘTI	65,3	1,5	23,4	-1,23
3. BOLINTIN DEAL	67,3	24,06	9,5	-1,39
4. BRAGADIRU	65,1	6,7	20,8	-1,2
5. BRĂNEȘTI	58,2	1,15	11,3	-1,62
6. CHIAJNA	61,4	2,05	18,7	-1,52
7. CHITILA	60	0,87	25,1	-1,31
8. CORNETU	69	9,85	13,3	-1,18
9. DOBROIEȘTI	57,3	-14,18	21,8	-1,72
10. JILAVA	37,1	6,8	26,2	-1,07
11. MĂGURELE	51,8	-4,83	23,7	-1,55
12. MOGOȘOAIA	61	8,84	17,3	-1,01
13. OTOPENI	51,8	8,51	28,8	-1,37
14. PANTELIMON	59,2	3,65	20,7	-1,15
15. POPEȘTI LEORDENI	53,9	6,43	24,8	-1,6
16. VOLUNTARI	57,3	7,58	21,6	-1,34
LOCALITĂȚI CU POTENȚIAL DE DEZVOLTARE (DECILA 9)				
1. BERCENI	66,7	12,91	6,0	-1,94
2. CIOROGĂRLA	71,3	3,96	13,3	-1,23
3. CREVEDIA	63,9	0,34	12,6	-1,19
4. CURCANI	68,9	16,81	2,4	-0,47
5. 1 DECEMBRIE	65,9	-0,63	9,2	-1,55
6. DRAGOMIREȘTI VALE	59,3	0,5	10,0	-1,58
7. GLINA	59,8	-5,23	12,9	-1,24
8. PERIȘ	71,0	-3,91	18,7	-1,31
9. ROATA DE JOS	68,6	0,17	12,4	-1,05
10. ULMENI	69,1	13,04	4,6	-1,03
LOCALITĂȚI CU NIVEL MEDIU DE DEZVOLTARE (DECILA 5)				
1. ADUNAȚII COPĂCENI	72,2	3,86	-4,76	-1,2

2. BELCIUGATELE	78,3	-14,82	-10,97	-0,97
3. BUTIMANU	87,7	0,37	-4,46	-0,96
4. BUTURUGENI	77,4	-3,24	-7,73	-0,98
5. CĂSCIOARELE	66,9	13,26	-9,87	-0,64
6. CERNICA	62,2	-11,24	5,99	-0,86
7. CHIRNOGI	70,9	13,78	-2,16	-1,56
8. CHISELET	88,7	9,18	-7,33	-0,72
9. CIOCĂNEȘTI	70,3	-5,49	-5,24	-0,7
10. CIOLPANI	77,1	-4,67	4,41	-1,36
11. CLINCENI	70,5	1,86	4,03	-1,27
12. COLIBAȘI	69	7,55	-19,69	-1,57
13. COMANA	76,6	0,12	-0,66	-1,27
14. CORBEANCA	64,9	-5,94	-0,78	-0,34
15. CREVEDIA MARE	76,5	-3,9	3,16	-1,06
16. DASCĂLU	86	-6,1	-13,93	-0,68
17. DĂRĂȘTI ILFOV	74,6	6,2	-15,1	-1,73
18. DOMNEȘTI	73	3,53	6,41	-0,78
19. FLOREȘTI STOENEȘTI	68,6	3,28	-0,92	-1,54
20. FRĂȘINET	39,1	-9,58	-10,83	-0,33
21. FRUMUȘANI	75,7	2,55	-4,1	-0,58
22. FUNDENI	70	13,88	-0,17	-0,58
23. GĂISENI	76,3	-11,83	-2,69	-0,89
24. GĂNEASA	75	-9,47	-1,79	-0,07
25. GOSTINARI	83,9	-1,33	-18,47	-1,25
26. GRĂDINARI	79,7	3,31	1,19	-1,11
27. GRĂDIȘTEA	74,4	-8,23	-3,48	-1,1
28. GREACA	76,1	14,78	-6,43	-1,65
29. GRUIU	76,6	-12,26	-8,19	-0,91
30. HOTARELE	78	3,43	-11,17	-1,6
31. ILEANA	92	-10,49	-11,45	-0,49
32. JOIȚA	64,9	0,52	0,09	-1,21
33. LUICA	66,8	9,21	-7,93	-0,13
34. MĂNĂȘTIREA	76,3	2,41	-6,51	-0,03
35. MITRENI	68,2	-3	1,93	-1,32
36. MOARA VLĂSIEI	67,6	-7,76	0,12	-1,31
37. NANA	72,3	1,55	-11,21	-0,28
38. NICOLAE BĂLCESCU	81,9	-14,09	-7,61	-0,5
39. NICULEȘTI	69,3	-5,89	-2,88	-1,01
40. OGREZENI	79,8	12	4,6	-1,02

41. PETRĂCHIOAIA	77,8	-14,8	-5,98	-0,49
42. PLĂTĂREȘTI	72,8	-10,3	-2,63	-0,22
43. RADOVANU	76,2	3,94	9,69	-0,96
44. SĂRULEȘTI	74,8	-0,43	-1,37	-0,2
45. SINEȘTI	86,7	-6,58	-11,23	-0,33
46. SNAGOV	77,7	-9,29	13,51	-0,81
47. SPANȚOV	75,8	-0,22	-10,11	0,21
48. ȘOLDANU	68,4	-7,71	-2,91	-0,03
49. ȘTEFĂNEȘTII DE JOS	73,8	-3,55	4,99	-1,28
50. TĂMĂDĂU MARE	76,6	-13,13	-2,21	-0,94
51. TĂRTĂȘEȘTI	77,3	2,42	5,35	-1,13
52. TUNARI	68	6,48	6,55	-0,45
53. ULMI	70,5	-0,18	-8,63	-1,14
54. VALEA ARGOVEI	91,6	-1,64	-12,27	0,07
55. VALEA DRAGULUI	71,8	8,32	-10,36	-1,06
56. VASILĂȚI	80,6	-4,26	-3,85	-0,6
57. VĂRĂȘTI	74,1	3,48	-16,26	-1,4
58. VĂNĂTORII MICI	70,1	-15	-11,18	-0,92
59. VIDRA	77,4	-3,24	-4,67	-1,46
LOCALITĂȚI CU RISC MAXIM DE SĂRĂCIE (DECILA 2)				
1. GURBĂNEȘTI	96,8	-3,68	-15,3	0,63
2. NUCI	93,8	-4,84	-25,4	-0,98
3. SOHATU	104,5	-14,68	-19	-1,08

Legendă:

* Media națională = 75,4%.

** Media națională = 0.

*** Media națională = 0.

**** Media națională = 0.

Tabelul nr. 4

ZONA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI – REȚEAUA AȘEZĂRILOR RURALE –

COMUNA	Județul	Nr. sate	Nr.loc. 1996	Dist. de Buc.km	Poziția pe căile de comunicație		
					Pe C.F	Pe E/DN	Pe DJ
LOCALITĂȚI DEZVOLTATE							
1. AFUMAȚI	IF	1	6.325	17		•	
2. BALOTEȘTI	IF	3	6.676	23	•	•	
3. BOLINTIN-DEAL	GR	2	6.314	20			•
4. BRAGADIRU	IF	1	7.117	13		•	
5. BRĂNEȘTI	IF	4	7.952	20	•	•	
6. CHIAJNA	IF	3	7.479	11	•		•
7. CHITILA	IF	2	12.175	12	•	•	
8. CORNETU	IF	2	4.304	17			•
9. DOBROEȘTI	IF	2	6.135	6			•
10. JILAVA	IF	1	8.792	12	•	•	
11. MĂGURELE	IF	5	8.201	12			•
12. MOGOȘOAIA	IF	1	4.787	11	•	•	
13. OTOPENI	IF	2	10.421	14		•	
14. PANTELIMON	IF	1	14.080	10		•	
15. POPEȘTI-LEORDENI	IF	1	13.392	11		•	
16. VOLUNTARI	IF	1	27.091	10	•	•	
TOTAL		32	151.240		7	11	5
LOCALITĂȚI CU POTENȚIAL DE DEZVOLTARE							
1. BERCENI	IF	1	3.935	15			•
2. CIOROGĂRLA	IF	2	4.559	16	•		•
3. CREVEDIA	DB	5	6.125	31		•	
4. CURCANI	CL	2	5.267	45	•	•	
5. 1 DECEMBRIE	IF	2	8.519	17		•	
6. DRAGOMIREȘTI-VALE	IF	3	4.030	15			•
7. GLINA	IF	3	6.270	17	•		•
8. PERIȘ	IF	3	7.183	36	•		•
9. ROATA DE JOS	GR	4	8.306	56			•
10. ULMENI	CL	1	5.575	69		•	
TOTAL		25	59.769		3	4	6
LOCALITĂȚI CU NIVEL MEDIU DE DEZVOLTARE							
1. ADUNAȚII COPĂCENI	GR	4	6.571	20		•	
2. BELCIUGATELE	CL	5	1.958	24			•
3. BUTIMANU	DB	4	2.435	41		•	
4. BUTURUGENI	GR	4	4.191	23			•
5. CĂSCIOARELE	CL	1	2.312	79		•	
6. CERNICA	IF	5	8.148	16	•		•

7. CHIRNOGI	CL	1	8.216	68		•	
8. CHISELET	CL	1	3.608	85		•	
9. CIOCĂNEȘTI	DB	5	5.280	32			•
10. CIOLPANI	IF	4	4.448	26		•	
11. CLINCENI	IF	2	4.577	19			•
12. COLIBAȘI	GR	2	4.007	27			•
13. COMANA	GR	5	7.597	35	•		•
14. CORBEANCA	IF	4	3.287	23			•
15. CREVEDIA MARE	GR	6	4.898	49			•
16. DASCĂLU	IF	4	2.253	24			•
17. DĂRĂȘTI-ILFOV	IF	1	2,839	21			•
18. DOMNEȘTI	IF	2	5.756	16			•
19. FLOREȘTI-STOENEȘTI	GR	3	8.611	40			•
20. FRĂȘINET	CL	6	1.884	70			•
21. FRUMUȘANI	CL	6	4.675	25		•	
22. FUNDENI	CL	1	5.208	20	•		•
23. GĂISENI	GR	4	5.409	42			•
24. GĂNEASA	IF	5	4.164	24			•
25. GOSTINARI	GR	2	2.628	30			•
26. GRĂDINARI	GR	3	3.427	29			•
27. GRĂDIȘTEA	IF	2	2.853	42	•		•
28. GREACA	GR	3	2.939	44		•	
29. GRUIU	IF	4	6.452	45	•		•
30. HOTARELE	GR	5	9.220	31			•
31. ILEANA	CL	9	3.633	43		•	
32. JOIȚA	GR	4	8.535	22			•
33. LUICA	CL	2	2.318	48	•		•
34. MÂNĂȘTIREA	CL	3	5.975	91		•	
35. MITRENI	CL	3	4.895	50	•	•	
36. MOARA VLĂSIEI	IF	2	5.669	34	•		•
37. NANA	CL	1	2.728	52			•
38. NICOLAE BĂLCESCU	CL	3	1.468	62			•
39. NICULEȘTI	DB	3	4.399	43			•
40. OGREZENI	GR	2	4.824	36			•
41. PETRĂCHIOAIA	IF	4	2.471	23			•
42. PLĂTĂREȘTI	CL	4	4.036	22			•
43. RADOVANU	CL	2	5.517	39			•
44. SĂRULEȘTI	CL	7	3.101	45			•
45. SINEȘTI	IL	6	2.389	31		•	
46. SNAGOV	IF	5	5.844	40	•		•
47. SPANȚOV	CL	3	4.431	77		•	
48. ȘOLDANU	CL	2	3.419	40		•	
49. ȘTEFĂNEȘTII DE JOS	IF	3	3.714	16			•

50. TĂMĂDĂU MARE	CL	7	2.510	37		•	
51. TĂRTĂȘEȘTI	DB	3	5.034	29	•	•	
52. TUNARI	IF	2	3.067	18			•
53. ULMI	DB	8	3.895	28			•
54. VALEA ARGOVEI	CL	5	2.684	55			•
55. VALEA DRAGULUI	GR	1	3.282	31	•		•
56. VASILĂȚI	CL	4	7.449	31	•		•
57. VĂRĂȘTI	GR	2	6.316	25			•
58. VÂNĂTORII MICI	GR	8	5.006	56			•
59. VIDRA	IF	3	7.966	17	•		•
TOTAL		209	266.426		12	16	43
LOCALITĂȚI CU RISC MAXIM DE SĂRĂCIE							
1. GURBĂNEȘTI	CL	5	1.575	63			•
2. NUCI	IF	5	3.125	43			•
3. SOHATU	CL	2	3.557	36			•
TOTAL		12	8.257				3
TOTAL GENERAL		278	485.692		21	31	57